

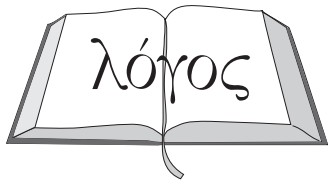
Logos

Organ för
Föreningen Logos i Österbotten rf
Årgång 5 • nr 1
Maj 2007

*Herrens stora dag är nära, ja nära, och den kommer med hast.
Hör, det är Herrens dag! Då ropar hjältarna i ångest.
En vredens dag är den dagen, en dag av ångest och nöd,
en dag av ödeläggelse och förödelse,
en dag av mörker och dimma, en dag av moln och dis.
Sef. 1:14–15*

*Men Anden säger tydligt att i de sista tiderna kommer somliga
att avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda
andars läror.
1 Tim 4:1*

Herrens uppdrag 2 • Kristus är uppstånden! 3–4
• Trosfrågan: Bikten 5 • Bloggar 6–8 •
• Glimt från NELF 8 • Böcker 9–10
Lutherpredikan 11 • Verksamhetsinformation 12

Herrens uppdrag

För tredje gången frågade han: "Simon, Johannes son, har du mig kär?" Petrus blev bedrövad över att Jesus för tredje gången frågade: "Har du mig kär? och han svarade: "Herre, du vet allt. Du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "För mina får på bete." (Joh 21:17)

Petrus hade varit med om en omtumlande påsk. Men vi vet att han efter påskens händelser tog Jesu uppmaning på allvar. Speciellt tänker vi på hur han i den helige Andes kraft predikade i Jerusalem på pingstdagen.

Herren har under alla tider kallat sina lärjungar till ett uppdrag. Uppdraget kan gälla olika saker, men vi kan se missionsbefallningen som en gemensam nämnare. Uppdraget utförs inte i egen kraft utan Jesus själv är med dem som går ut i evangeliets tjänst.

Vi behöver som kristna ha klart för oss att vi går i Guds ärenden och att vi är hans sändebud. Vi har ingen rätt att börja ifrågasätta sändarens motiv eller ändra på hans befallning. Vi får erkänna att han vet allt och vi får tro att han har omsorg om oss när vi följer hans uppmaning.

Om vi tänker på detta så behöver vi inte vara oroliga i den andligen mörka tid vi lever i. Vi behöver inte heller oroa oss över vad som händer ifall vi gör som Herren uppmanar oss i en given situation. Det vi behöver oroa oss över är att vi ofta är så sena till att bekänna öppet vad vi anser i en viss fråga och att vi också försöker slingra oss undan klara ställningstaganden.

Under den senaste tiden har det gjorts flera upprop och gallupar bland präster i Finland. Många bekänner sig klart till avfallet, andra bekänner sig klart till Guds ord. Men det är också många som egentligen vill hålla sig till Ordet men inte vågar bekänna klart. Det får vara ett böneämne att dessa skulle få kraft att öppet bekänna att de vill följa Herrens vilja.

Det har blivit alltmer klart för folket i de stora väckelserörelserna i Finland att den kyrkliga ledningen i folkkyrkan en gång för alla försöker tysta

ner de bekännelseetrogna. Men ändå är det svårt för dem att se alternativ. Många uppsatta personer i väckelserörelserna vågar inte ta en öppen strid med det kyrkliga etablissemang. Kanske problemet är att man kalkylerar för mycket med mänskliga faktorer och inte tar Bibelns uppmaningar och löften med tillräckligt allvar.

Bibeln uppmanar de kristna att vända sig bort från dem som vållar splittring. De som vållar splittring är de som kommer med en främmande lära. Att vi vänder oss bort från dem betyder inte att vi föraktar eller ser ner på dem. Men vi skall heller inte lockas in i tankegången att en kristen skall vara så hygglig att han genom att vara snäll blir tolererad av dem som kommit med främmande läror.

Tendensen i kvinnoprästdebatten har nu blivit att man vill göra sig av med de hårda "motståndarna" – de som vägrar samarbeta. Det finns ju ännu en del präster i folkkyrkan som följer denna bibliska praxis. Men det blir problematiskt om man i bekännelsen för den rätta ämbetssynen samtidigt räcker ut en hand åt dem som har den falska läran och säger att vi nog skall försöka komma överens. Det är som att säga att denna fråga inte är så viktig.

Men ämbetsfrågan är viktig. Bibeln har fastställt en ordning och denna ordning kan man inte rösta bort eller negligera. Jesus sade i missionsbefallningen: "Lär dem att hålla allt vad jag har befallt er." Därpå följer löftet: "Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut."

ROGER PETTERSSON

Logos – organ för Föreningen Logos i Österbotten rf. Redaktion: Klas-Erik Isaksson, John Lasén, Roger Pettersson, Ralf Sandberg och Ola Österbacka. Ansvarig utgivare: Klas-Erik Isaksson. Layout: Ola Österbacka. ISSN 1459-3378.

Material och diskussionsinlägg sänds helst via e-post till ola@ofsystem.fi eller per post till Skolhusgatan 11 A 9, 65100 VASA.

Tidningen sänds till dem som stött föreningen eller meddelat intresse. Gåvor för spridningen betalas till bankkonto 497028-241584 (Finland) och i Sverige till plusgirokonto 407 99 53-8.

Pärmbild och fotografier (om annat inte nämns): Ola Österbacka. Tryck: Ab Forsberg Rahkola Oy, Jakobstad.

Kristus är uppstånden!

Roger Pettersson: predikan på påskdagen 8.4.2007 i Logos-Lyktan

Påskdagens budskap är ett härligt evangelium om Kristi seger över synd, död och djävul. Det är ett segerns budskap som förkunnar uppståndelse och liv. Text: Luk 24:1–12

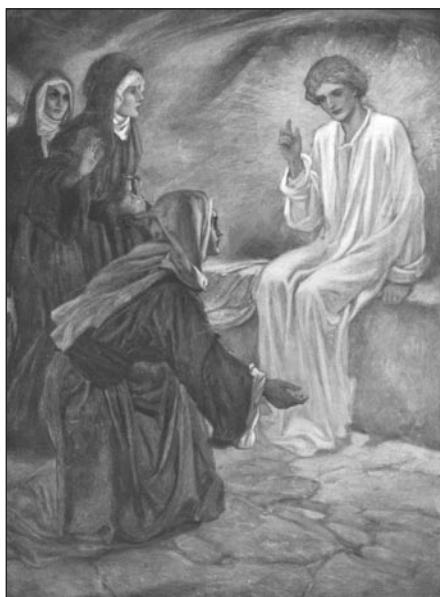
Detta budskap är noggrant och detaljrikt omvitnat i Nya Testamentet. Om vi t.ex. stannar inför Lukas skildring av Jesu uppståndelse inser vi genast att berättelsen baserar sig på ögonvittnesskildringar. Det är inga ihopdiktade sagor, utan berättelsen är full av konkreta och verkliga händelser.

På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven med de välluktande kryddor som de hade gjort i ordning.

Detta vittnar om den vördnad judarna visade sina döda. Så snabbt som möjligt efter sabbaten, troligen redan på lördag kväll, gjorde de i ordning välluktande kryddor som de skulle använda för att smörja Jesu kropp med på söndag morgon. De skulle göra sin vän en sista tjänst, allt var ju slut.

De fann att stenen var bortrullad från graven och gick in men fann inte Herren Jesu kropp.

Upptäckten av den tomma graven beskrivs på ett kortfattat sätt. Stenen var bortrullad och graven var tom. Jesus var inte där. Lukas förklarar inte hur uppståndelsen gick till. Det är endast Matteus som uppehåller sig

Från The Bible Picture Book.

kring soldaterna som vaktade graven och hur ängeln rullade bort stenen.

Men inte ens han förklarar hur själva uppståndelsen gick till. Stenen rullades inte bort för att någon skulle kunna se in i graven hur Jesus fick liv och började röra på sig, utan för att världen skulle få se att graven var tom. Det ofattbara hade inträffat, den döde hade uppstått.

Jesu uppståndelse var verklig-hetsnära, konkret och åskådlig. Han uppstod inte bara andligen, utan han uppstod på riktigt. Trots att jag inte kan förklara Jesu uppståndelse och hans härlighetskropp på ett förnuftigt sätt så är det likväl en biblisk sanning som vi kan ha en klar kunskap om. Tänk hur underbart det är att Gud kan göra saker som vi med vårt förstånd inte kan förstå.

Före sin död förklarade Jesus för sina lärjungar:

Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt.

Paulus tar i 1 Kor 15 fasta på detta Jesu ord när han säger att Gud ger det nakna kornet en sådan gestalt som han har velat, åt varje frö dess egen gestalt. Det är alltså skillnad på det som läggs ned och det som står

upp. Man sår ett korn, men en planta skjuter upp. Ändå blir vetekornet en veteplanta och inget annat. Jesus uppstod helt och hållet, inte bara andligen utan med kropp och själ.

Här kan vi också nämna att Jesus har uppstått från de döda som förstlingen av de insomnade. På samma sätt som man skördar markens gröda den första gången, så skördas den en andra gång. På samma sätt som Kristus blev inbärgad som den första så skall också vi bli det. På samma sätt som Jesus uppstod skall också vi uppstå, inte bara andligen utan med kropp och själ.

Det är vårt kristna hopp, ett levande hopp. Vår tro grundar sig på det faktum att Jesus som den förste har uppstått.

När de inte visste vad de skulle tro, se, då stod två män i skinande kläder framför dem. Kvinnorna blev förskräckta och böjde ansiktet mot marken, men de båda männen sade: "Varför söker ni den levande bland de döda?"

Kvinnorna visste inte vad de skulle tro. Trots att Jesus hade talat om uppståndelsen i förväg så kunde de inte tänka i de banorna.

Efter långfredagens katastrof kändes den tomma graven också som en katastrof. Detta ser vi speciellt i Johannesevangeliet där Maria funderar över var Jesus har blivit lagd.

Det är också helt i sin ordning att änglarna var där. Vi läser i evangelierna att änglarna hade sina uppgifter vid olika skeden i Jesu liv, vid bebådelsen, födelsen, när han hade blivit frestad av djävulen, vid Getsemane i bönekampen, här vid uppståndelsen

och sist vid himmelfärden. Kvinnorna blev förskräckta när de såg männen i de skinande kläderna.

"Han är inte här, han har uppstått. Kom ihåg vad han sade till er, medan han ännu var i Galileen. Han sade att Människosonen måste utlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och uppstå på tredje dagen." Då kom de ihåg hans ord.

Här vid graven får änglarna bringa klarhet i kvinnornas tankar, de visste ju inte vad de skulle tro. Och som himmelska budbärare så hänvisade de till Ordet, till Jesu egna ord.

"Kom ihåg vad han sade till er."

Det är inte av en slump som Lukas tar med dessa ord av änglarna. Om och om igen visar evangelisterna på det som var förutsagt i Skrifterna eller av Jesus själv.

Uppståndelsetron skall inte vara baserad bara på en upplevelse eller ett möte med Jesus. Egentligen var det ju bara Johannes som trodde när han såg att graven var tom. Den behöver också ha sin förankring i Ordet. Detta kommer särskilt fram på vägen till Emmaus där Jesus för två lärjungar utlade Skrifterna och öppnade deras innehåll för dem.

**Så lär oss leva, lida
med dig i liv och död.
Lär oss din hjälp förbida,
i kampen var vårt stöd.
Blott den som delar striden
skall dela segern, friden
och himlens ro med dig.**

ERIK GUSTAF GEIJER
Svensk Psalmbok
för ev-luth. kyrkan i Finland nr 99

Kvinnorna och lärjungarna var med på påskmorgonen. Uppståndelsen var fakta för dem. För oss som lever i den sista tiden är deras berättelse en kallelse till tro när vi följer i Bibeln hur de genom påskens händelser kommer till tro på den Uppståndne.

Tron kom till dem, det var inte något som de kom fram till i sitt inre, inte heller något som växte fram hos dem. Nej, det var något som hände, något som göt nytt liv i den döda själen, något som bringade hopp i all hopplöshet. Det var Jesus. De såg Herren, den tomma graven, de såg i Skriften. De trodde.

Och de vände tillbaka från graven och berättade allt detta för de elva och för alla de andra. Det var Maria från Magdala och Johanna och Jakobs mor Maria. Också de andra kvinnorna som var med dem talade om det för apostlarna. Men det kvinnorna berättade uppfattade dessa som tomt prat, och de trodde inte på dem.

När kvinnorna kom ihåg att Jesus hade förutsagt uppståndelsen vände de tillbaka för att berätta för de elva och för alla andra.

Det var flera kvinnor som berättade det underbara evangeliet, men lärjungarna uppfattade det som tomt prat. De kunde inte tro att det var sant.

Många moderna teologer vill i detta se något allmänt gällande människans förakt för kvinnor som evangeliets budbärare. Här finns dock inget argument varken för eller emot kvinnliga präster. Här kommer det endast fram hur angelägen en Kristi efterföljare blir att berätta för andra att Kristus lever.

Men här kommer det också fram hur det för en människa är omöjligt

att tro evangeliet av egen kraft. Det är som fantasier och tomt prat. Det berodde inte på att det var kvinnor som kom med budskapet, det berodde på att budskapet inte var trovärdigt.

I vår tid är talet om uppståndelse en dårskap. Man försöker tolka in det bibliska budskapet i vår tid. Man kan tala om vikten av en tro i denna värld, en tro som ger oss en mening med livet, som svarar på vårt existentiella behov. En tro som ger oss en etik och som syftar till att få oss att ha det bra både politiskt och psykologiskt. Men en sådan modern tro har inget att komma med när det gäller liv och död.

Detta tänkesätt har också smugit sig in i sammanhang där man vill ta det kristna budskapet på allvar.

En fara är att man vill visa sig vara ödmjuk och säger att när det gäller sådana frågor så är allt i Guds händer. Det kan vara sagt i all välmening, men ofta har man då förlorat kontakten till det som Gud har uppenbarat för oss i Bibeln. Det öppnar också dörren för österländska läror om själen och återfödelsen.

En otydlig förkunnelse leder kristna in i andlig obalans, och det leder ofta till att man slutar att tänka på det kristna hoppet.

Varför? Jo, man vet inte vad man skall tänka, detta med uppståndelse och evigt liv är något som man överlåter åt Gud.

Men Petrus steg upp och sprang till graven, och då han lutade sig in, såg han endast linnebindlarna. Och han gick hem, fylld av förundran över det som hade hänt.

Idag på påskdagen skall vi inte spekulera och ge upp. Nej, låt oss som Petrus springa till graven, luta oss in och se. Se att han som var död inte är kvar i graven.

Vi får som Petrus förundra oss över denna stora händelse, att livet vann, dess namn är Jesus.

Trosfrågan är en uppskattad del av Logosmappen med Roger Pettersson och Hans Ahlskog som redaktörer.

Hans Ahlskog har svarat på en fråga om bikten.

Är bikten enda sättet att bli fri från verksynd?

Efter syndafallet är människan i stort behov av Guds förlåtelse. Människan har dels en ärvd skuld, som fördömer henne, och dels verksynd, som ständigt framalstras av hennes fördärvade natur.

Till all lycka föreligger för människan Guds nåd, den förlåtelse som Kristus har förvärvat åt alla människor. Denna nåd bjuder Gud ut till människorna genom särskilda medel. Dessa medel är inte av den naturen att de verkar genom blotta handlingen, utan det löfte som där uttalas måste tas emot i tro.

Vilka är då dessa medel?

Bikten eller egentligen avlösningen är ett av dem, men det finns flera. Det nådemedel vi oftast kommer först i kontakt med i etablerade kyrkor är det heliga dopet.

Dopets nådemedelskaraktär kommer tydligt fram t.ex. i Apg 2:38, där Petrus uppmanar folket att låta döpa sig så att deras synder blir förlåtna. Samma uppmaning får Paulus av lärjungen Ananias: "Varför dröjer du? Stå upp och låt döpa dig och två dig ren från dina synder." (Apg 22:16)

Paulus skriver till efesierna att Kristus renat sin församling "genom vattnets bad i ordet". Även Johannes döparen döpte människor med ett dop till syndernas förlåtelse (Mark 1:4).

Dopet är emellertid ett nådemedel som inte behöver förnyas, men en människa som genom otro har fallit ur dopnåden bör genom omvändelse återvända till sitt dop.

Det andra sakramentet som Herren instiftade var nattvarden. Nattvarden är inget nådemedel som bjuds ut för icke-troende till omvändelse, utan nattvarden är till för att stärka de redan troende i deras tro.

En troende människa som plågas av frestelser och synd kan få stor tröst av detta sakrament. Det bröd som där tas emot med munnen är Kristi verkliga kropp som blev utgiven för alla människor. På samma sätt är vinet vi dricker Kristi verkliga blod som i nattvarden räcks oss till syndernas förlåtelse.

"Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod", sade Jesus. Detta nya förbund beskrivs närmare i Jer 31 där vi kan se att detta förbund består i att Gud förlåter oss våra synder och inte längre kommer ihåg dem (Jer 31:34).

Efter sin uppståndelse gav Jesus sina lärjungar nyckelmakten (Joh 20:22–23). Nyckelmakten eller bikten kallas ibland för det tredje sakramentet. Alla troende har denna makt att lösa från och binda i synd.

I avlösningen ger Gud oss en verklig förlåtelse för våra synder. En anfäktad kristen kan ha stor hjälp av att gå till bikt och där bekänna de synder som särskilt plågar samvetet. Det är ändå inte beaktelsen som är själva nådemedlet, utan den avlösning som där förkunnas.

Hur kan dessa medel skänka syndernas förlåtelse?

Inget av dem verkar genom blotta utförandet av handlingen, men i alla dessa sakrament finns en verkande kraft, evangelium. Evangelium som finns i sakramentet har makt att verka tro hos den som tar del av det. Evangelium är i sig självt ett nådemedel, ja det som oftast brukas.

När evangeliet om Kristus predikas kan den helige Ande väcka tro hos dem som hör det. Predikan är det enda nådemedel som riktas till en grupp, i de andra tillämpas evangelium på en enskild människa.

Evangelium säger: "Tro på Herren Jesus så blir du frälst" (Apg 16:31), eller: "Låt er döpas i Herrens Jesu namn till era synders förlåtelse" (Apg 2:38), eller:

"Detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse" (Matt 26:28), eller: "Var vid gott mod mitt barn, dina synder är förlåtna" (Matt 9:2).

Den som då tror dessa ord, får verkligen vad de utlovar, syndernas förlåtelse. Lika visst är det att den som inte tror går miste om syndernas förlåtelse oavsett hur många gånger han eller hon brukar sakramentet.

"Ske dig såsom du tror", sade Jesus när han botade sjuka. Och till synderskan i fariséens hus sade han: "Gå, din tro har frälst dig."

Således är tron det enda sättet att bli fri från verksynd. Inte för att tron skulle vara en tillräckligt god gärning, utan för att tron mottager Guds fria gåva, syndernas förlåtelse, vilken Jesus vann åt alla människor genom sin död. Syndernas förlåtelse existerar innan vi tror den, men det finns inget annat sätt att tillägna sig förlåtelsen än genom att tro den. Men för att tron skall väckas och styrkas har Gud gett sin Kyrka nådens medel: predikan, dop, nattvard och avlösning.

Slutligen ett Luther-citat om avlösningen från hans kända biktpredikan i Kyrkopostillan på den 19 söndagen efter trefaldighet:

Vad nu makten att på jorden förlåta synder beträffar, så visste fariséerna väl att det var ett Guds verk som tillkom Gud allena. Därför höll de Kristus för en gudsförmädare, vilken som människa ville förlåta synder. Nu finns det två sätt att förlåta synder. Det första är att driva synderna ur hjärtat och där ingjuta nåd; detta gör Gud allena. Det andra är att förkunna syndernas förlåtelse; detta gör den ena människan för den andra. Men Kristus gör här båda delarna. Han ger Anden invärtes i hjärtat; utvärtes förkunnar han det med ordet. Detta senare är nu att förlåta med ordet och det är ett förkunnande och en offentlig predikan om den inre förlåtelsen. Denna makt har alla människor som är kristna och döpta ... Denna makt skall inte upphöra ibland de kristna allt intill den yttersta dagen: Dina synder är dig förlåtna, var glad och vid gott mod!

Bloggar avslöjar motsättningar

Ett nytt fenomen i vår tids masskommunikation är bloggarna. Ordet är en förkortning och försvenskning av *weblog*, som betyder dagbok på webben. Fenomenet är bara några få år gammalt, men har under senaste år blivit ett populärt sätt att bilda opinion. Många har i bloggarna funnit ett medel att öppna sig själva och finna nya likasinnade vänner.

Ola Österbacka tecknar en översikt.

Politikerna har använt bloggar för att påverka sina väljare. En opinionsbildare på det kyrkliga fältet i Finland – både på svenska och finska – är prosten *Henrik Perret*, generalsekreterare vid Teologiska institutet och näst intill biskop.

Hans blogg (henrik.perret.nu) är en nagel i ögat på den kyrkliga ledningen men samtidigt en vägledning för många kristna som söker en väg att komma framåt i det hårdnande folkkyrkliga klimatet.

Med stor koncentration kring den sista veckan i mars inträffade en rad löpsedel-

skapande händelser i den evangelisk-lutherska kyrkan i Finland (i fortsättningen *evl*, efter webbadressen *evl.fi*). Det som särskilt kan nämnas är händelserna i Hyvinge och Vammala, de 92 prästernas upprop och därpå följande uttalanden av biskoparna.

I mars 2007 öppnade den kyrkliga tidningen *Kyrkpressen* en egen blogg-funktion (www.kyrkpressen.fi). Några tiotal bloggare anmälde sig rätt snabbt och inom kort gick debattens vågor höga. Vissa bloggar kan ha fått flera tiotal kommentarer och för genomsnittsläsaren har det varit omöjligt att följa alla. Här följer ett kort sammandrag.

Även *Vasabladets* bloggspalt (www.bloggen.fi) har blivit mycket populär.

Hyvingehändelsen

Söndagen den 4 mars 2007 ordnade den finska *evangeliföreningen* (Sley) festdagar i Hyvinge. Långt innan hade man hört sig för hos kyrkoherden att endast manliga präster skulle förrätta nattvardsgudstjänsten. Detta

Ovan ett par exempel på nyhetsrapporteringen i *Kyrkpressen*. Den övre notisen är från nr 13 och berättar om hur pastor *Jari Rankinen* avböjde att assistera vid nattvardsmässa på Marie bebildelsedag. Den nedre notisen är från påsknumret 14–15 och berättar om att Domkapitlet friade de båda pastorerna *Ray* och *af Hällström*.

kontrollerades ytterligare några veckor innan av Sley-avdelningens ordförande *Pirkko Ojala*. Några minuter innan gudstjänsten skulle börja dök dock den kvinnliga kaplanen upp i sakristian, och det blev förvirring, då predikanten, Sleys anställda pastor *Ari Norro*, förklarade att han kan stiga till sidan.

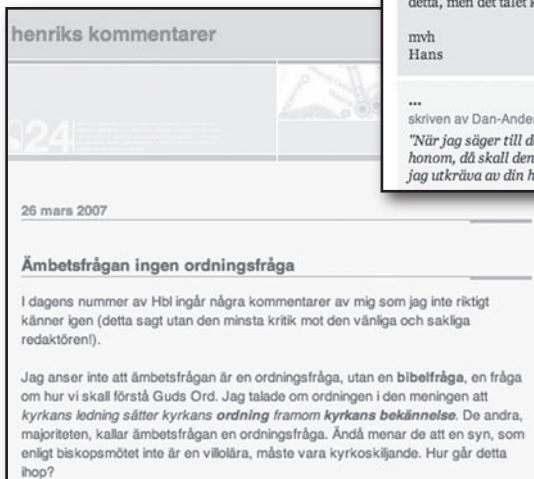
Den pinsamma situationen upplöstes då kaplanen i stället valde att väja. Saken togs upp i *Iltalehti* följande dag med en rubrik som påstod att den kvinnliga prästen blev utkörd ur kyrkan.

Följden blev en häftig debatt och det talades också om en polisanmälan mot *Norro* för diskriminering. Händelsen ledde också till att Helsingforsförsamlingarnas tidning *Kirkko*

T.v. av *Henrik Perrets* bloggar från den "heta veckan".

Bilden ovan visar några kommentarer till *Hans Ahlskogs* blogg "Man kallar det kärlek". Det blev med tiden nästan 30 kommentarer.

ja kaupunki i en ledare ifrågasatte om Sley ska få bidrag för missionen och för musikfestivalen Maata näkyvissä.

Senare har gemensamma kyrkorådet i Helsingfors kyrkliga samfällighet beslutat att inte bevilja en ansökan om 40 000 euro för ett missionsprojekt i Kenya. Ansökan hade inlämnats tillsammans med den svenska systerföreningen Slef.

Beslutet har väckt stor uppmärksamhet, även om det endast gäller ett punktbidrag. Det ska ännu underställas gemensamma kyrkofullmäktige.

Vammalahändelsen

På Marie bebådelsedag, den 25 mars, uppstod en kalabalik kring Vammalaprästen Jari Rankinen, som underlät att sköta sina prästerliga uppgifter vid en nattvardsmässa i Tyrvis kyrka. Han skulle ha tvingats att tjänstgöra tillsammans med en kvinnlig kollega som ledde mässan.

Detta hade arrangerats för att ställa honom mot väggen, eftersom han tidigare klart hade deklarerat att han inte kommer att tjänstgöra tillsammans med en kvinnlig präst. Han kommenterar och diskuterar på sin blogg rankinen.blogspot.com.

I Uleåborgs stift befinner sig Vesa Pöyhtäri i en motsvarande situation.

Några dagar tidigare hade Henrik Perret på sin blogg publicerat ett uppprop undertecknat av 92 präster. Dessa uttalade stöd för Rankinen och Pöyhtäri, och förklarade att de i en motsvarande situation skulle handla likadant. Uppropet väckte stor uppmärksamhet, och t.ex. i Vasabladet följdes notisen på webbupplagan av en mängd hätska kommentarer.

Esbobiskopen Mikko Heikka hopades i en tv-intervju att kvinnoprästproblematiken slutligen ska lösas i domstol. Kuopibiskopen Wille Riekkinen ansåg att de som motsätter sig kyrkans ordning borde utträda.

Den 30 mars framträdde ärkebiskop Jukka Paarma med ett överraskande skarpt ställningstagande. Han ansåg att man har försökt länge nog med samtal och samarbete, men att det nu är dags för hårdare åtgärder som kyrkolagen ger möjlighet till. I klartext betyder detta varningar och slutligen avstängning av präster.

Biskop Gustav Björkstrand framträdde i den österbottniska regionalradion och berättade att han har för avsikt att inleda samtal med de präster som undertecknat uppropet. Det stod klart att han är på samma linje som ärkebiskopen.

Debatter kring HBT

Bloggdiskussionerna har också fått bränsle av några händelser kring de sexuellt avvikande. Förkortningen HBT (homo-, bi- och transsexuella) har blivit framträdande bland annat genom den regnbågsmässa som planerades i Helsingfors domkyrkas kapell den 13 april i anslutning till "regnbågshelgen".

Arrangörerna hade inte gått den föreskrivna vägen via kyrkoherde

och församlingsråd, vilket gjorde att tf. kyrkoherde Torsten Sandell vägrade att upplåta kapellet. Biskop Gustav Björkstrand ser positivt på regnbågsmässorna och meddelade att han skulle ha varit beredd att upplåta utrymmet.

Mässan flyttades då till Vanda kyrka, där kyrkoherde Monika Heikel-Nyberg öppnade dörarna utan att ta upp saken i församlingsrådet. Detta ledde senare till att församlingsrådet backade beslutet, varför mässan ännu en gång fick flytta, denna gång till Diakonissanstaltens kyrka.

Domkapitlet gav den 27 mars utslag angående Joakim Förars klagan mot de två prästerna Karl af Hällström och Tomas Ray, som i offentligheten har försvarat homosexuellt leverne och meddelat som sin avsikt att välsigna parförhållanden. Klagan förkastades, eftersom frågan om välsignelse av samkönade parförhållanden är under utredning och prästerna har rätt att delta i debatten.

Några klipp ur tidningar:

Det finska klippet är från Kotimaa 19.4.2007 och rubriken lyder i översättning: "Helsingfors drog in missionsunderstöd till Sley".

Nedanför är en rubrik från Vasabladet 31.3.2007 och klippet om Sandells ursäkt är hämtat från Kyrkpressens pdf-utgåva nr 14–15/2007.

Karl af Hällström hör till de allra flitigaste skribenterna och upprätthåller flera egna bloggar (med länkning av valda delar till Kyrkpressen).

Biskop Gustav Björkstrand säger dock i ett uttalande, att präster bör avhålla sig från att ta en bestämd ståndpunkt i frågan i en predikan. Predikstolen får inte användas i propagandistiskt syfte, vare sig för eller emot välsignelse av partnerskap, anser han.

Detta innebär tydligen, att Bibelns lära om homosexuellt leverne inte får förkunnas i en predikstol, eftersom det kan anses som ett propagandistiskt ställningstagande till förmån för en av åsikterna!

Bara några veckor tidigare hade Helsingfors domkapitel friat pastor *Leena Huovinen*, som varit anmäld för att ha välsignat ett homosexuellt registrerat partnerskap.

Hårdnande attityder

Om man tar del av debatterna, t.ex. Vasabladets kommentarer efter webbotisen om prästernas upprop, förstärks bilden av att den allmänna opinionen allt mer hårdnar mot dem som försvarar Guds ords auktoritet. Samma sak gäller de telefonsamtal och kommentarer som radion har gett möjlighet till.

Att biskoparna går in för hårdare attityder ska sättas i samband med

detta. De är lyhörda för vad folk i gemenskapen tänker. De tycks fästa stort avseende vid dagstidningarnas ledare och kvällstidningarnas löpsedlar, som den senaste tiden varit överfulla av hårda utspel mot "trängsynta" gammaltroende.

Uttalandena om att "samarbetsvägrarna" (en ny term) borde gå ut ur **evl** grundar sig på en övertygelse att det är relativt få som kan tänka sig ta denna konsekvens.

Den stora massan följer tryggt med avfallet. Stora delar av väckelserörelsernas folk avtrubbas allt mer och vänjer sig vid villfarelsen så långsamt att de själva inte märker det, i all synnerhet som deras ledare inte heller visar några tecken på att stiga upp och basunera ut att det är fara å färde.

De känslomässiga banden till **evl** betyder mera än att följa Guds ord.

Vad skulle t.ex. hända om några hundra tusen laestadianer, evangeliska, femteväckelsefolk och bedjare lämnar **evl**? Då skulle inkomsterna från kyrkskatten minska radikalt, och biskoparna och församlingarna får det hett om öronen.

Även i Sverige har förmärkts hårdnande attityder mot kristna. Ett beslut om att ta bort biblarna från *Scandic-hotellen* har väckt stor förtrytelse. Även i Finland pågår en diskussion. Expressen skriver (10.4) att Sveriges Television är en kristen propagandakanal och ondög sig över att präster

oemotsagda får utveckla sin syn på samhällets bekostnad.

Allt tyder på att vi får börja räkna med att vår tid allt mer börjar likna urkyrkans: motsägelser, hån och öppen förföljelse hör till vanligheterna mera än till undantagen.

I en sådan situation bör vi komma ihåg, att kristen tro inte kan stå samman med förnekelse och förvrängning av Guds ord, i hur vackra former det än paketeras, och även om det leder till brytning med kära traditioner.

Nytänkande och bibelstudium behövs

Allt detta onda kan förhoppningsvis också föra något gott med sig. Allt fler kan nu börja få öppnade ögon för hur viktigt det är att vi har tillgång till Guds rena ord och sakrament.

I en sådan situation är det nödvändigt med grundligt bibelstudium, för var ska kristna söka råd om inte i Skriften? Är man flera på en ort som har gripits av detta bekymmer samlas man för att studera Skriften tillsammans.

En god hjälp i detta studium är *Jan Byggestads* utmärkta bok "Den kristna församlingen". (Recension ingick i julnumret 2006.) Boken kan beställas från Logos Förlag. Den fås även på BV-Förlag och i några församlingar i Sverige. Se utdrag på nästa sida.

OLA ÖSTERBACKA

Lutherska kyrkor söker gemenskap

Den 28 april var ett dussin företrädare för lutherska frikyrkor och fria församlingar samlade i Norrköping. Syftet var att söka möjligheter till samverkan på väg mot full kyrkogemenskap.

En del av representanterna var ombud för kyrkor som förklarat sig villiga att delta i gemenskapsringen, medan andra var observatörer. Vidare deltog ett drygt dussin personer av privat intresse.

Som ett arbetsnamn har använts NELF, Nordisk Evangelisk-Luthersk Församlingsgemenskap. En arbetsgrupp fick i uppgift att bereda några frågor inför NELK:s konferens i slutet av september i Silverdalen.

Den viktigaste frågan är att bereda ett förslag till organisation inklusive ett beskrivande namn. Ett dussin punkter där man strävar efter samverkan har antecknats.

NELK är en fri konferens som riktar sig till en bredare krets. NELK fick sin början för tre år sedan vid konferensen Vägen fram -04 i Vasa.

På bilden ser vi fr.v. Ingemar Andersson, Luth. församlingen i Stockholmsområdet, Stefan Sjökvist, Lutherska bekännelsekyrkan, Martin

Burman, Umeå ev.-luth. församling, Åke Målander, Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan och Tore Karlsson, Lutherska församlingen i Umeåområdet.

OLA ÖSTERBACKA
(privat observatör)

Bekännelse

Grekiskans ord för bekänna betyder helt enkelt att säga det samma som. Vad gör vi då när vi bekänner? Vi säger detsamma som Gud redan har sagt i sitt heliga ord! Bekännelsen är alltså uttryck för att församlingen offentligt, tydligt och klart tillkännager att den omfattar – säger sitt ”ja” till – Ordet som grundval för liv och gärning. Det är det första att lägga märke till.

Det andra vi skall notera i detta sammanhang är att Ordet också utgör den kristna församlingens existensberättigande här i världen. Varför tar inte Jesus hem oss till himlen så snart vi har blivit omvända och kommit till tro? I stället låter han oss vara kvar här i världen, ofta under en lång livstid. Skälet är att Guds

folk här i världen har kallelsen att hålla fram Guds ord så att fler människor kan bli frälsta och ”lagda till” församlingen. I detta ligger huvudorsaken till den kristna församlingens existens här i tiden. Existensberättigandet, orsaken till att Jesus låter oss förbli här i världen, är att Ordet skall ljuda där hans folk är.

Detta innebär att när förkunnelsen av Guds ord urvattnas, ödeläggs, omformas till något annat än det Herren har satt den till att vara, ja, urartar till villolära, då mister också kyrkan hela sitt existensberättigande. Skälet till att vi kommer samman ligger alltså i kallelsen att bära fram Ordet här i världen. Det är det andra vi skall lägga märke till när det gäller förhållandet mellan Guds folk och Guds ord.

(Bygstad, s. 17–18)

Kyrkans grund

Apostlarnas och profeternas grund – det är den kristna kyrkans grund. *Apostlarna* – det är det budskap vi har fått genom Herrens Jesu lärjungar. *Profeterna* – det är det budskap vi har fått genom Gamla testamentets heliga skrifter.

När Paulus kallar detta för den kristna församlingens grund, och använder ”huset” som en bild av församlingen, så är det med denna grund som med grunden i varje hus. Förstörs grunden så förstörs också huset. Om den kristna församlingens förhållande till Guds ord ödeläggs, så ödeläggs också församlingen som församling.

Detta är nog det allra allvarligaste av det som sker runt omkring oss i Norge och också i de gamla nordiska folkkyrkorna idag. Förhållandet till Guds ord håller på att ödeläggas, och därigenom vittrar också hela kyrkan sönder som kyrka.

Här ropar den heliga Skrift och kallar oss tillbaka till Bibeln som grunden. Det är endast – och det skall sägas med den allra största tyngd – där denna grund får stå kvar som också Kristi löfte till Petrus står oavkortat: ”*Helvetets portar skall inte få makt över dig.*”

Där församlingens förhållande till Guds ord ödeläggs – där går också detta Kristi

löfte förlorat. Det gäller inte längre. Detta löfte står där i kraft av just bekännelsen till Jesu person och bekännelsen till Jesu ord. ”*Ni är uppbyggda på profeternas och apostlarnas grund.*”

Om vi skall sammanfatta allt det som sagts, kanske det inte kan göras bättre än på detta sätt:

Där Guds folk bevarar Guds ord, där skall Guds ord bevara Guds folk.

Det är Ordet som är hemligheten i Guds folks liv här i världen, Ordet allena.

(Bygstad, s. 20–21)

Folkkyrkan och heligheten

För det första:

Där man inte upprätthåller en skillnad mellan pånyttfödd och opånyttfödd, förnekar man ju vad Gud säger i Skriften om vem människan är och vad församlingen är.

Kyrkans helighet raseras. Med nödvändighet förnekar man då i förlängningen också Guds egen helighet.

Det som sker här är att en egen typ av kyrkotänkande, där man populariserar kristendomen så att den skall passa allt folket, får som konsekvens ett ödeläggande av de centrala och fundamentala sanningarna i tron – budskapet om vem Gud är, budskapet om vad frälsningen är osv.

Där detta förverkligas kan man uppleva att den kristna församlingen inte längre är de heligas samfund, utan ”de trevligas samfund”. Kyrkan reduceras till en social institution, där det handlar om att ha det så trivsamt som möjligt när man kommer samman, eller låta engagera sig i olika sociala och politiska sammanhang. Men förkunna för allt i världen inte ett Guds ord som är skarpt nog att träffa någon, eller så att någon känner sig trampad på tårna.

För det andra:

Där budskapet om Guds helighet och den kristna församlingens helighet uteblir, där blir också den kristna kyrkan tandlös och förkunnelsen blir fullständigt ofarlig.

Det hela blir bara trevligt. Därmed mister budskapet också sin kraft till att träffa hjärtana och verka omvändelse och tro. Det är detta Jesus kallar för att saltet mister sin kraft.

Vi skall vara medvetna om att när detta sker i den kristna församlingen omstöps förkunnelsen till att bli en lugnande medicin. Den blir ett lugnande medel där man begränsar sig till att tala uteslutande om att Gud är kärlek och att vi skall vara snälla. Ingen kallas till omvändelse, ingen kallas till ett heligt liv. Ingen ställs klart inför frågan: Är du född på nytt? Känner du Jesus i evangeliet?

Där detta förtigs, där har också den kristna kyrkan blivit en karikatyr av vad den är satt till att vara här i världen. Då somnar också människorna.

(Bygstad, s. 48–49)

Nattvards- och kyrkogemenskap i urkyrkan

Werner Elerts tyska original, *Abendmahl und Kirchengemeinschaft in der alten Kirche, hauptsächlich des Ostens*, utkom 1954 i Berlin, och N.E. Nagels engelska översättning stod klar år 1966.

Precis som titeln varslar handlar boken om den tidiga kristna kyrkans tro och praxis angående kyrko- och speciellt nattvardsgemenskap. Bokens tema avhandlas i 15 kapitel och dessutom bjuds läsaren på tre exkurser.

Författaren grundmurar redan i början av boken sin argumentation kring Paulus nattvardsundervisning i 1 Kor 10. Han visar utifrån 1 Kor 10:16–17 att nattvarden i första hand är en gemenskap med Kristus och först i andra hand en gemenskap kristna emellan. Det är denna förstnämnda gemenskap som ursprungligen avsågs i *Apostolicum*, i den grekiska textens *koinonía*, men som i den latinska översättningen har ändrats till *sanctorum communio*, "de heligas gemenskap".

Med denna utgångspunkt visar författaren i några kapitel i bokens början att nattvarden innebär att vara en del av Kristi kropp och gudom. Kristi kropp förenas med huvudet Kristus. Författaren visar att också engelskans ord för nattvard, "The Lord's Supper", visar att nattvarden inte är vad de kristna kommer överens om att

göra, utan det är vad Mästaren gör tillsammans med sina lärjungar.

Från och med kapitel fem börjar författaren komma in på frågan om nattvardsgemenskap, alltså hurudan den krets är inom vilken nattvarden firas. I de därpå följande kapitlen får vi information om hur den första tidens kristna såg på frågor som nattvards- och kyrkogemenskap. Elert avhandlar först förhållandena i lokalförsamlingen och lämnar gemenskapen mellan olika församlingar till senare kapitel.

I kapitel sju avhandlas det mycket känsliga ämnet "slutet nattvardsbord", alltså att man begränsar deltagandet i nattvardsgången till församlingens fullvärdiga medlemmar. Ett centralt uttryck i denna avhandling är urkyrkans tumregel gällande nattvardsgemenskapen: "det heliga åt de heliga", dvs. i nattvarden deltar endast kyrkans fullvärdiga medlemmar, de kristna.

I kapitel åtta behandlas kyrkotuktens förhållande till nattvards- och kyrkogemenskapen och författaren tar då i stor utsträckning sin utgångspunkt i Paulus anvisningar om kyrkotukt i 1 Kor 5.

De resterande kapitlen behandlar olika frågor som berör nattvards- och kyrkogemenskap mellan olika församlingar. Exkurserna kommer inte egentligen med några nya ämnen utan är avsedda till fördjupning i de frågor som redan avhandlats i boken.

Boken är rikligt kryddad med grekisk och latinsk fackterminologi, och en viss förhandskunskap i dessa språk kan vara till fördel, även om det inte är absolut nödvändigt.

Boken måste anses som ett viktigt hjälpmedel när man skall försöka förstå hur den första kristna kyrkan såg på frågorna kring nattvarden. Man slås av kontrasten mellan folkkyrkornas öppna nattvardsbord, där nattvarden görs till en mänsklig rättighet, och den intima gemenskap den tidiga kyrkan åtnjöt kring detta heliga sakrament.

I en tid av stor förvirring och okunskap kring dessa frågor kan boken rekommenderas åt alla som uppriktigt vill återvända till den gamla kyrkans tro och praxis angående dessa frågor.

Boken finns tyvärr inte på svenska, men den engelska översättningen är välgjord och lättfattlig, den stundtals svåra terminologin till trots.

Dessutom är en finsk översättning under arbete och torde publiceras inom kort. Översättningen görs av Hannu Lehtonen.

HANS AHLKOG

Werner Elert:

Eucharist and Church Fellowship in the First Four Centuries (Nattvards- och kyrkogemenskap fram till 400-talet).

Concordia Publishing House,
St. Louis 1966, 231 s.

ISBN 0-570-04270-4

Janusfrid

Mikkel Vigilius har skrivit en bok om den unge Janus som går i gymnasiet och skall skriva det nationella provet i svenska.

Uppsatsens tema är "Frid i själen". Rubriken får Janus att tänka bakåt i livet, hur allt har blivit så konstigt, hur han inte kan finna barndomsfriden. Han tänker på kamraten Stefan som strax innan han dog funderade över varför han och Janus hade övergett Gud för att leva livet. Världen kunde inte ge frid åt ungdomarna.

Men Gud kunde skänka Janus frid och han gjorde det genom evangeliet. Visst blev det många motgångar i Janus kristenliv, visst fick han fortsätta att kämpa mot synderna, visst fick han inse att han är en syndare. Hans själasörjare poängterade ofta att man som syndare får tro sina synder förlåtna.

Berättelsen om Janus tar upp flera viktiga och centrala frågor på ett bra och lättillgängligt sätt. Där beskrivs hur Janus fastnar i dryckenskap och sexuella synder. Där kommer det fram hur han brottas med tvivel om skapelsen och om Bibelns trovärdighet. Också Janus kamp för helgelsen belyses på ett ingående sätt.

Framförallt genomsyras boken av evangeliet om Jesus. Han som skänker verklig frid.

ROGER PETTERSSON

Mikkel Vigilius: *Janusfrid*

BV-Förlag 2006. Danskt original: *Janusfred*, LogosMedia Danmark, övers. Johan Burman.
ISBN 91-7518-212-2

D:r Martin Luther

Femte veckan efter påsk, bönsöndag

Predikan

Från Evangelisk Själaspis för hemmet (förkortad)

Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig. (Joh 16:24)

För att en bön skall vara rätt god och bli hörd, bör man märka att fem ting är nödvändiga.

Det första är, att man betänker, att man har ett löfte och en tillsägelse av Gud, påminner Gud därom och därför vågar be med tillförsikt. Ty om Gud inte hade befallt oss att be och lovat bönhörelse, så skulle alla skapade varelser med allt sitt bedjande inte kunna få ett enda korn.

Av detta följer, att ingen får något av Gud för sin egen eller sin böns värdighet, utan blott av Guds godhet, som går all bön och begäran i förväg genom sitt nådiga löfte och befallning, bevekar oss att be och begära, för att vi skall lära hur mycket mera han sörjer för oss och är mera beredd att ge, än vi att ta emot.

För det andra fordras att man inte tvivlar på den sannfärdige och trofaste Gudens löfte. Ty just därför har han lovat bönhörelse, ja, befallt oss att be, för att man skall ha en viss och fast tro, och för att bönen skall bli hörd, såsom Gud säger, Matt. 21:22: "Allt vad ni ber om i er bön skall ni få, när ni tror."

På detta och dylika löften och befallningar måste man

trösteligen och med rätt tillförsikt be.

För det tredje: om någon ber på så sätt att han tvivlar på bönhörelse av Gud och lämnar det därhän, om det skall ske eller inte, så begår han två fel.

Det första är att han själv gör sin bön till intet. Ty Jakob säger: "Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och piskas av vinden. En sådan människa skall inte tänka att hon kan få något av Herren."

Det andra felet är att han aktar sin trofaste och sannfärdige Gud för en sådan, som inte kan eller vill fullgöra sina löften, och så genom sitt tvivel berövar Gud äran.

För det fjärde säger somliga: Ja, jag vill väl tro, att min bön blir hörd, om jag skulle vara värdig och kunde be rätt!

Svar: Om du inte vill be förrän du vet eller känner dig värdig och skicklig därtill, så kommer du aldrig att be. Ty vår bön får inte grunda sig på vår eller sin värdighet, utan på sannheten i Guds löfte.

Om den grundar sig på sig själv eller något annat, så är det falskt och bedrägeri. Ty vi ber därför att vi inte är värdiga att be, och vi blir värdiga att be samt bönhörda just därigenom att vi tror, att vi är ovärdiga och förtröstar endast på Guds trohet.

Du får vara hur ovärdig som helst, så se därpå och märk, att det beror tusen gånger mera därpå, att du ärar Guds sanning och inte genom ditt tvivlande gör hans trofaste löfte till lögn. Ty din värdighet hjälper dig inte, din ovärdighet hindrar dig inte; men misstroendet fördömer dig, och tillförsikten uppehåller dig och gör dig värdig.

Men för det femte skall man i denna tillförsikt förhålla sig så, att man inte för Gud utstakar något mål, bestämmer dag eller rum, eller sätter mått och sätt för hans bönhörande.

Man skall lämna allt detta åt hans vilja, hans vishet och allmakt och endast med förtröstan och tillförsikt vänta bönhörelse, utan att vilja veta hur och var, hur snart, hur länge.

Ty hans gudomliga vishet skall mycket bättre finna sätt, mått, tid och rum, än vi kan tänka.

*Att bedja Gud
Han själv oss bjöd:
Det fordrar ock vår egen nöd.
Den som med troget hjärta ber,
Blir hörd av Gud,
som hjärtat ser.
Kan någon sällhet likna den,
Att gå till Gud
som till en vän?*

Efter två års arbete:

Webbdatabasen Gezelius är komplett!

I februari kunde "projektgeneral" Berthold Nilsson meddela att de sista verserna med kommentarer var insatta i webbdatabasen, och därmed hade det mål som uppställdes vid projektets början uppnåtts med marginal. När arbetet förbereddes hösten 2004 och lanserades offentligt i mars 2005 räknade vi med att bli klara under år 2007.

Att tidtabellen kunde överträffas har främst två orsaker.

Den tekniska orsaken är att vi efter att arbetet med Nya testamentet var klart kunde ta i bruk ett program som kunde tolka den gamla frakturstilen utan alltför många fel. Därmed övergick arbetet från inskrivning bokstav för bokstav till korrekturläsning.

En mänsklig faktor är att projektet har kunnat engagera

några ivriga medarbetare som hållit ut ända till slutet. Ett fåtal eldsjälar har stått för merparten av materialet. Vi uppskattar att den totala arbetsinsatsen uppgår till ungefär ett årsverke.

Det omfattande registret som ingår i bibelverket finns också med i en "betaversion", men där återstår ännu en del arbete för att anpassa funktionerna. Korrekturläsning pågår ännu.

Bibelverket har efterfrågats som textfiler, men det är ännu öppet hur det görs tillgängligt. Ett spännande arbete pågår också med att öppna bibelverket i den internationella bibeldatabasen e-Sword, där det bl.a. finns möjligheter att göra behändiga visningar av parallellställen. En sådan teknik är också möjlig att lägga upp i webbdatabasen, men tidsbrist har ännu omöjliggjort en satsning på detta.

Tidsbrist har också försenat arbetet med att förnya Folkbibeln Online. Vi hoppas att det ska förverkligas till hösten.

Databasen: <http://www.logosmappen.net/gezelius/>

Beskrivning: <http://www.logosmappen.net/bibel/gezelius/>

Kommande verksamhet

Gudstjänster hålls kl 10.00: 6.5, 17.5 (årsfest i Soldathemmet), 3.6, 17.6, 8.7, 12.8, 26.8, 9.9 och 23.9. Sänds även i LogosDirekt. Dessutom hålls gudstjänst i anslutning till sommarfesten i Kronoby 28.7.

Bibelstudier, normalt torsdagar kl 19–20.30: 10.5, 24.5, 7.6, 2.8, 16.8, 30.8 och 13.9. Ansvarig: Ola Österbacka. Studiecirkel i samarbete med Svenska studiecentralen. Sänds även i LogosDirekt.

Samlingarna hålls om inte annat nämns i Logos-Lyktan, Kyrkoespl. 19, Vasa (bottenvåningen, mellan tr. A och B).

Föreningens årsfest firas på Kristi himmelsfärdsdag den 17 maj.

10.00 Gudstjänst, Roger Pettersson. Därefter samtal och sångstund. Lunch intas på lämpligt matställe.

13.00 Boris Sandberg: Församlingen växer – men hur? Frågor och samtal. Kaffeservering.

15.00 Ola Österbacka: Ska Människosonen finna tron när han kommer? Samtal. Avslutning ca kl 16.

Sommarfest planeras lördagen den 28 juli i Kronoby församlings sommarhem. Festen inleds med gudstjänst kl 10. Närmare program på Föreningens webbplats och i Logosbrev.

LogosDirekt

har förnyats. Ett nytt program gör det möjligt att lägga in stillbilder med information och psalmtexter under sändningen. Den här funktionen underlättar redigeringen både av direktsändningen och inspelningen som sker samtidigt.

Vi är glada över att LogosDirekt har fått bli till välsignelse för lyssnare både i Finland och Sverige. Sprid informationen, och utnyttja även du tillfället att få undervisning i Guds ord!

Beställ skivor med ljudinspelningar!

Du kan ta del av predikningar och bibelstudier som mp3-filer direkt från Logosmappen. Men du har numera också möjlighet att beställa cd-skivor med predikningar och bibelstudier. För bränning av skivan och postningskostnaderna kan du betala in några euro på Föreningens bankkonto (eller några tior på det svenska PlusGirokontot).

Ladda ner en pdf-katalog över inspelningar från åren 2004–2006 (du kan också beställa årets inspelningar): 62.236.135.101/mp3/.

Stöd Föreningen Logos:

Logos bankkonto: 497028-241584
PlusGirokonto Sverige: 407 99 53-8

Webbadresser:

Logosmappen:

www.logosmappen.net

Folkbibeln Online:

www.folkbibeln.net
wap.folkbibeln.net

Projekt Gezelius:

www.logosmappen.net/bibel/gezelius/

LogosDirekt:

www.logosmappen.net/logosdirekt/

Logostidningen:

www.logosmappen.net/logos/tidning/

Föreningen Logos veckoredovisning:

www.logosmappen.net/logos/insamling/